

סוכה פרק ראשון סוכה

(א) [לעיל יא: ושי"ג],
(ב) [שבת מז: קלה. יבמות
כת: ז"ק גז, א] (ג) [לעיל
יד: ושי"ג, ד] (ד) [לעיל יז:],
(ה) [נמר סבר בטל תקרה
לכ"ש כטועל אחת מבינתים
ולבית הלל או מפקפק או
נטול אחת מבינתים וא"ל
ר"מ בין ב"ש בין ב"ה
אי טועל אחת מבינתים
אין אי לא לא. מהרש"ל,
(ו) עירובין טו: (ז) לעיל י"ב,
(ח) עירובין טו:.

לעזר רש"י

אשכנזי"ש. לבובים,
קרישים (שבשפת היםיה)
לאורך.

מוסף רש"י

מפקפק. לשון מטיטה
דכרי סמוס לפשפשו,
ובלע"ז פורטי"ד (ע"ז רה).
סככה בחיצון. בית יד
של חילס פלקיי"ש בלע"ז
(לעיל יב:). זכרים. כעין
שנת שמונת אחת צבית
קינול של תך, כשרה,
לדע"ג כלכס יניחו, פשוטי
כלי עץ אין מקבלין טומאה
(טו). נקבות. שם נקב
כדלשו והתן עשוי כמלע
ונכנס לתוך הנקב. הו' לו
מקבלין עשוי עץ ורואין
לקבל טומאה ופסולה
(טז). אם יש ריחה
ביניהן כמותן. לכת
שם צפק כשר (שנובין)
(טז). החוטט בגדיש
לעשות לו סוכה. טועל
מן העומרים למטה סמוך
לארץ ונכנס למטה ועשה
תלל שיעור סוכה וסך
עשוי ועומד מאלו (לעיל
י"ב).

בתנ"י תקרה שאין עליה מעוינה. זהו ארבעה: מעוינה. רכפת טיט ודומה לו במקרה צפפר עזרה (נחמה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלאה ממוכה עפר להחזיק החומה: ר' יהודה אומר. ז"ש וז"ה א"ס צה לישב תחתיה לשם סוכה: **מפקק**. קותר ומנוגע את כולן ואח"כ נטול אחת מבינתים ונתן פסל במקומה ולקמן מפרש למה לי תרתי: וז"ה אומרים מפקק. משום תעשה ולא מן העשוי ואין לריך לתת פסל. ורבי יהודה לטעמיה דמכשיר צנסריס שיש צהן ד' לסקך את כולה והיינו כרז ושמואל מתוך לה לקמן בגמרא: או נוטל אחת מבינתים. ואינו לריך לפקפק דכהכי סגי דליכא עשיה מעליא: רבי מאיר אומר נטול אחת מבינתים. אבל לא יפקפק שאין פקפוק מועיל לו ור' מאיר לטעמיה דלמך אין מסככינן צנסריס ועל ידי פסל צבינתים מתכשרא. ולשמואל דלמך לקמן (דף פ:) סך פסול דג' צלמנע מיתוקמא כדפרישית לעיל דניחוו שני פסלים צלמנע ואין צו אלף ח' אמות דדופן עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן להו לצנסריס מן הסוכה אי נמי סבירא ליה כרז דלמך לקמן (סז) סך פסול צין מן הדז צין מן האמנע צלרע אמות הלכך לא פסלי צנסריס צבינתים דליכא שיעור פסול ציחד: **גב' צשלמא ז"ה טעמיה משום תעשה ולא מן העשוי**. צפסול וכן שני העשוי לבית ולא לכוכה שאין שם סוכה עליו גזרת תקרה לית להו צמסך צנסריס ואפילו צני ארבעה: **אלף ז"ש**. דצעו תרתי: אי משום גורס תקרה. אית להו דאין מסככינן צנסריס משום הכי לא מהני פקפוק: והכי קאמרי כו'. כלומר לא מהני פקפוק אלף נטילה אחת מבינתים דליכא מעשה מעליא וגזרת תקרה נמי בטולה זה והכי דלמרי מפקפק הכי קאמרי המפקפק לא העיל ונטול אחת מבינתים: ה"ק. ליה רבי מאיר לר' יהודה לא נחלקו דצד זה מסככינן צנסריס ולא מהני פקפוק: ומאי קמ"ל. דסתם למתני מאי אשמעינן צהך פלוגתא למיתנייה צמתני: אמר ר' חייא בר אבא כו'. רישא לאו משום גזרת תקרה אפילו אלף צנסריס שאינן צני ארבעה אבל משופין הן וחלקים ורואין לתשמש ומשום גזרת כלים נגעו צה לפסול אליצא דרבי מאיר אע"ג דפשוטי כלי עץ נינהו ולא מקצלים טומאה גזר ציפא רבי יהודה (היא) דקאמר לבית שמואי היא וקמכשר רבי יהודה אליצא דצית הלל: לשמואל דאמר רבי יהודה אליצא דצית הלל: צניטולי תקרה. כלומר אמר תקרה זה לא יושב תחת קורות ציתו ויאמר מה לי זה מה לי חדשה אבל השתא דזו תקרה היתה וצא לדי מעשה לעשות לשם סוכה וזה מוכיח שידוע שאמרה תורה תעשה ולא מן העשוי פליגי רבי יהודה ורבי מאיר אי איכא תו למגור משום תקרה או לא רבי יהודה סבר צטולי תקרה לבית שמואי לריך לטויל מבינתים דלע"ג דמוכיח צצקי צתעשה ולא מן העשוי גזרי צה וצ"ה סברי כיון דצטלה והוכיח שהתקרה פסולה תו ליכא למגור ור"מ סבר לא נחלקו כו' ואף צה גורינן: **בתנ"י** המקרה סוכה. כמו שאלו עושין שמשדרין כלונסות תחלה סכך ונותנין פסל עליהן: ארזות. אשפוגי"ש בלע"ז ובגמרא (ע"ג) מפרש דמקצלי טומאה: א"ס יש ריחה ציניהן קמותן. צין שפוד לשפוד על פני כולה ויתן שם הפסל וכן על פני כולה ובגמרא פריך הא אין הכשר מרובה על הפסול: **גב' פרוץ עומד**. לענין מחילות שנת אתמר. מחילת שנת צפסין רחצין ג' והניח צין פס לפס כמלא פס דנפקא ליה מתורת לצוד וכן על פני כולה דהוה ליה פרוץ עומד ודכותה הכא צמתניתי דהוה ליה פסול ככשר: צנכנס ויזא. שיהא פסל הרחצ צמותן יכול ליכנס וליכא צריח צבינתים דהשתא הוה ליה פסל שנותן שם מרובה על השפודים והאיר יותר על השפודים: והא

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקק. שאין פקפוק מועיל לו ורבי מאיר לטעמיה דלמך אין מסככינן צנסריס וע"י פסל צבינתים מיתכשרא ולשמואל דלמך לקמן (דף פ:) סך פסול פוסל צלמנע צלרע מיתוקמא כדפריש' לעיל דניחוו שני פסלים צלמנע ואין צו אלף שמה אמות דדופן עקומה אמרינן עד הכתלים ומפקינן להנך צנסריס מן הסוכה אי נמי ס"ל כרז דלמך לקמן סך פסול צין מן הדז צין צלמנע צלרע אמות הלכך לא פסלי צנסריס צבינתים דליכא שיעור פסול ציחד כך פירש צונטרס והדין עמו שפירש כן דצתקרה צנסריס שלה רחצים ארבעה איירי דסתם תקרה כן היא ומדפסלי נסר ד' משום גזרת תקרה אלמא סתם תקרה כן היה וכן מוכח צגמרא דפריך לשמואל צמאי פליגי ומסיק דצצטולי תקרה פליגי דלרבי מאיר אין מועיל פקפוק לצטולי תקרה שהנסריס ארבעה ולכן צעני שיעול אחד מבינתים ותימה אדפריך לקמן מצרייתא לשמואל דלמך צלמנע פסול צלרע הוה ליה לאקשווי ממתני' ולשנויי ו"ל משום דמתניתינן לא קמני צהדיח צנסריס של ארבעה אלף מנח סתם תקרה: **פרוץ בעומד**. נראה דהלכה כר' יוסי דלמך פרק שני דצבורות (דף פ: ושם) אפשר לצמנע לכל הפחות צידי ארס מדאפליגי אמוראי הכא צפרוץ עומד וצפרק שני דחולין (דף כח: ושם) צמתלה על מחנה כרז והא דקאמרינן תסם גבי חלקו לצנים והן שוין דטמאין שניהן לפי שאי אפשר לצמנע צכלי חרס כולהו מודו דקאמרינן צצבורות (דף פ: ושם) משום דלית ציה גומות ואין אפשר וקרי פרוץ עומד מחנה על מחנה כשדומה לנו שהן שוין אע"ג דשמא אינן שוין דהא מפרש טעמא פ"ק דעירובין (דף טו: ושם) וצפ' שני דחולין (דף כח: דלח הוי עומד וכו' משום דלכי אגמריה רחמתא למשה גדור רוצח ושחוט רוצח ומיפק ליה משום דצלל"ה הוה אסור מספק משום דשמא שייך רוצח והא דפריך צגיטין צפרק הזורק (דף עח. ושם): גבי דלתו תרזייהו צהדי הדדי צלרע אמות והא אי אפשר לצמנע אפילו תהא הלכה כר"י הגלילי מכל מקום דומק הוה להעמיד המשנה צך שאין רגילות להיות ומסתמא לא כוונו לצא צצת אחת וצפרק צצועת העדות (שצועות דף ג. ושם) גבי

מיתני' תקרה שאין עליה מעוינה ר' יהודה אומר בית שמואי אומרים מפקק ונטול אחת מבינתים ובית הלל אומרים מפקק או נטול אחת מבינתים רבי מאיר אומר נטול אחת מבינתים ואינו מפקק: **גב' בשלמא ב"ה** טעמייהו משום תעשה ולא מן העשוי אי מפקק עבד ליה מעשה אי נוטל אחת מבינתים עבד בה מעשה אלא בית שמואי מאי טעמייהו אי משום תעשה ולא מן העשוי בחדא סגני אי משום גזרת תקרה בנוטל אחת מבינתים סגי לעולם משום גזרת תקרה והכי קאמרי אף על פי שמפקק אי נוטל אחת מבינתים אין אי לא לא אי הכי אימא סיפא ר' מאיר אומר נטול אחת מבינתים אבל לא יפקק רבי מאיר היינו בית שמואי הכי קאמר לא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה מאי קמ"ל דר"מ אית ליה גזרת תקרה ור"י לית ליה גזרת תקרה והא אפליגו בה חדא זימנא דתנן מסככינן צנסריס דברי ר' יהודה ורבי מאיר אומר א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן רישא צנסריס משופין עסקינן ומשום גזרת כלים נגעו בה ולר"י אמר רב דאמר סככה בחיצון זכרים כשרה בנקבות פסולה ולא גזר זכרים אצו כלים הכא נמי לא נגזר צנסריס משופין אצו כלים אלא על כרחך רישא פליגי בגזרת בתרתי זימני ל"ל סיפא ר' יהודה (היא) דקאמר ליה לרבי מאיר אמאי קא אסרת צנסריס משום גזרת תקרה הלא סברא לבית שמואי הוה דאית להו ובית הלל לא גזרי ואמר רבי מאיר דאמר לא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה הניחא לרב דאמר מחלוקת בשיש בהן ארבעה דר' מאיר אית ליה גזרת תקרה ורבי יהודה לית ליה גזרת תקרה אלא לשמואל דאמר בשאין בהן ארבעה מחלוקת אבל יש בהן ארבעה דברי הכל פסולה סיפא במאי פליגי בביתולי תקרה קא מיפליגו ל"מ סבר בטלה בהכי ומר סבר בהכי לא בטלה: **בתנ"י** ההמקרה סוכתו בשפורין או בארוכ' המטה אם יש ריחה ביניהן כמותן כשרה החוטט בגדיש לעשות לו סוכה אינה סוכה: **גב' לימא תיהוי תיובת'** דרב הונא בריה דרב יהושע דאתמר פרוץ כעומד רב פפא אמר יותר ורב הונא בריה דרב יהושע אמר אסור אמר לך רב הונא בריה דרב יהושע מאי כמותן בנכנס ויציא והא

צה א מיי פ"ה מהל' סוכה הלכה ח סגנ עשין מנ טו"ש"ע א"ח סמן מרלא סעיף ט: צו ב ג מיי פ"ה מהל' סוכה הלכה טו טו"ש"ע א"ח סמן מרלט סעיף ט: ד [מיי פט"ז מהל' שנת ה' טו טו"ש"ע א"ח ס'י שצב סעי' טו:]

רבינו חננאל

בתנ"י תקרה שאין עליה מעוינה. וסריס שהבית מקורה בהן ואין עליהם טיט. מפקק. פוחח ומרחיב. דייקנין בשלמא בית הלל טעמא מאי משום תעשה ולא מן העשוי. וכל דהו מעשה מכשיר ואפילו פקפוק. אלא בית שמואי מאי טעמא. ופשטנא טעמא דבית שמואי משום גזרת תקרה. ולעולם נטילת אחת מבינתים בעי. ואפילו פקפוק לא סגי עד דשקול אחת מבינתים. ואקשינן אי הכי ר' מאיר דאמר נטול מבינתים ואין צריך לפקק. בבית שמואי ה"י. ושנינן ר' מאיר סבר בית שמואי ובית הלל שריס דמשום גזרת תקרה. ובנטילה אחת מבינתים, ואע"ג דפקק. פקפוק אינו מועיל. ואמרי' מאי קמ"ל והא אפליגי ר' מאיר ור' יהודה בה סברא בחדא זימנא, דתנן מסככינן צנסריס דברי ר' יהודה ור' מאיר אומר, ואוקימנא בגזרת [תקרה] פליגי. ואתינא לאוקימנא פלוגתניה בהא דתנן מסככינן צנסריס [בשפורין] משופין לשירות ולחיבת וכיצא בתן, ומשום גזרת כלים פליגי, ונדחת. אלא מתני' תרווייהו בגזרת תקרה פליגי, וסיפא רבי יהודה היא דאמר ליה לר' מאיר האי גזרת סיכוך צנסריס משום גזרת תקרה, טעמא דבית שמואי [תיא] דאמר נטול אחת מבינתים אע"פ מפקק, אבל בית הלל (ו)אפילו בפקפוק סגי, ואמר ליה ר' מאיר דברי זה שנינו לא נחלקו, בגזרת תקרה, ושמואל דאמר נטרין כשאין בהן ד' מחלוקת אבל בנטרין שיש בהן ד' דברי הכל פסולה, אלא ר' יהודה נמי אית ליה גזרת תקרה. אמר לך סיפא בבטולי תקרה פליגי, רבי יהודה סבר אפילו בפקפוק בטלה וכל שכן בנטילה נטר מבינתים, ורבי מאיר סבר לעולם לא בטלה אלא בבטילה. **בתנ"י** המקרה סוכתו בשפורין כו'. ואקשינן מינה לרב הונא (בר הושעיא) [בריה דרב יהושע] עד דאמר בעירובין פרוץ כעומד אסור לטלטל, שאינה מחיצה, והכא תנן אם יש ריחה כמותן (לעשות) [לסכך] בהן כשרה, שמיצא הריח סך כשר והשפורין כפרוץ, וקתיי כשרה. ומשני מאי ריחה ביניהן כמותן ר' יהושע דאמר ר' יהודה ריחה כשרה, בשיש ריחה להכניס סך כשר ביניהן להכניס ולהוציא, כלומר אם יש לו יתרון כמעט מן השפורין.

סוכה פרק ראשון סוכה

צו א ב מיי פ"ה מהל'
סוכה הל' טו וסמג
עשין מג טו"ע א"ח סימן
תל"א סעיף ח:
צ"ח ג מיי וסמג טס
טו"ע א"ח סימן
תרכט סעיף ב:

רבינו הגאון

דחיינן והא [אין] אפשר
לצמצם כלומר, אם תבא
להניס בנייתן ולהוציא
סכך כשר כמותו, אי
אפשר שלא תחזיק השפוד
כמעט מהנה או מהנה,
שנמצא מצד אחד יתר
ומצד האחר פחות. ושניין
במעדיף בריית יתר ממקום
השפוד, שוביא שם סכך
כשר כמותו ולא יזוה
ממקומו ולא ידחוק
השפוד. ובא רבא בטעם
אחר ואמר לעולם אין
שם ריוח אלא כמותו
בכנסת ורובא, מאי אמרת
חיישנן דילמא בעידנא
דסכך ביניה דחיק ליה
לסכך פסול כדאמרין, אם
היה סכך פסול נתן שתי
נתון הסכך נשאר עליהן
ערב, ולא נמצא מכניס
ביניהם כלום ולא דוחק.
וכן פירוש השמועה. או
בארוכות המטה. ואוקימנא
בארוכה ושתי כרעים
דכלי הוא, וכי הא דתנן

גבי כפרו שניהם כאלה פריך והא אי אפשר לנמנע ומשני רבי יוסי
הגלילי היא רבי יוחנן משני אפילו תימא רבנן משמע דאין הלכה
כרבי יוסי הגלילי וכן פרק ד' אחין (יבמות דף סח.) גבי אחיות איני
יודע מי שנאן אמר אליבא דרבי יוחנן לא סתם לן תנא כר"י הגלילי
לכך נראה דבידי שמים אין הלכה
כמותו והני הוו כבידי שמים אבל בידי
אדם הלכה כמותו כדמוכח הך
דשמעתין וצפרק שני דחולין (דף כח.)
(דף ט:) לחי המשוך מדופני של מצוי
(ט) לתוך המצוי פחות מארבע אמות
אין צריך לחי אחר להמירו ארבע אמות
צריך לחי אחר להמירו וקאמר רב
הונא ברבי דרבי יהושע לא אמרו אלא
במצוי שמונה אבל במצוי שבעה יתיר
בעומד מרובה על הפרוך רב אשי

והא אפשר לצמצם א"ר אמי במעדיף רבא
אמר אפילו תימא בשאין מעדיף א"ר היו
נתונים שתי גותנן ערב ערב גותנן שתי:
או בארוכות המטה: לימא מסייע ליה לר' אמי
בר מביומי דאמר רבי אמי בר מביומי יסככה
בבלאי כלים פסולה כדאמר ר' חנן אמר רבי
בארוכה ושתי כרעים בקצרה ושתי כרעים
ה"נ בארוכה ושתי כרעים בקצרה ושתי כרעים'
היכא איתמר דר' חנן אמר רבי אהא דתנן
מטה

אומר אפילו במצוי ח' לא צריך לחי ממה נפשך אי עומד נפיש יתיר
בעומד מרובה על הפרוך אי פרוך נפיש נדון משום לחי כלומר א"כ
אין צלחי ד' אמות מאי אמרת שוו תרווייהו הוה ליה ספק דדבריהם
וכל ספק דבריהם להקל משמע דאי אפשר לזכר הדבר וי"ל לעולם
אפשר למדוד ולזכר אלא לא הטריחוהו חכמים למדוד שם מספק כיון
דצין עומד נפיש צין פרוך נפיש ליכא חשש איסור אלא אם כן הן שוין ומילתא דלא שכיחא היא מכל מקום אם היתה איסורא דאורייתא היה
אסור כיון דאפשר למדוד ומוה אין להקשות על רב אשי כי שוו כי הדדי לישתרו דקיימא לן פרוך כעומד מותר דהתם קאי על רב הונא
בריה דרב יהושע דסבירא ליה פרוך כעומד אסור ויש לפרש דהני אמוראי דפרוך כעומד ומחלה על מחלה כרוב מני סברי כרבנן דאי
אפשר לנמנע אפילו בידי אדם ומאן דשרי כשדומה לנו שהפרוך כעומד משום דאימא עומד מרובה ואת"ל שהן שוין רחמנא אמר לא
תפרוך רובה ומאן דאסר משום (ט) דאמר פרוך מרובה ואת"ל שהן שוין רחמנא אמר גדור רובה וכן לענין מחלה על מחלה דשחיטה
והשתא ניחא טפי הוה דאסר דבריהם להקל כיון דאי אפשר למדוד ומיהו קשה דמשמע דספיקא דאורייתא היה אסור משום חששא
בעלמא שמה הן שוין אף על גב דאי עומד נפיש מותר ואי פרוך נפיש מותר ואם כן היכי דייק גמי פרק שני דבבבב (דף פ: ושם)
מהיה דנמנע הרוב מכוון צין שתי עיירות דבידי אדם אפשר לנמנע התם גמי אף על גב דאי אפשר לנמנע ולכוון מודו רבנן דמציאין שתי
עגלות משום חשש דאורייתא משום דשמה הן שוין ועוד למאן דאסר פרוך כעומד לא אסר אלא מטעם דאמר ליה רחמנא למשה גדור
רובה ולא מטעם דשמה הפרוך מרובה ואם כן בההיא דלחי אפילו הוי ספיקא דאורייתא תשתרי כיון דצין פרוך צין עומד נפיש מותר ומהאי
דפריך בשמעתין והא אפשר לנמנע אין לדקדק שום דבר דרבינו חננאל גרים והא אי אפשר לנמנע וכן ר"ת ולגירסתם גמי אין ראייה שיהא
הלכה כן דלא הוי כמו אי אפשר לנמנע דעלמא אלא כלומר אי אפשר בשום ענין שלא יהא אויר משהו צין הסכך לשפוד כשממלא בהכשר
אוירו מלא נכנס ויואל דליון דוחק כל כך הכשר לקרבו אלא הפסול שלא יהא אויר משהו צין הכשר לפסול ונמנע שאין הכשר מרובה על
האויר ועל הפסול ומשני במעדיף כלומר עד שזא מן הכשר על השפודים שמכאן ומכאן שנתכסה כל האויר ורבה משני דאפילו תימא אין
מעדיפים אם היו נתונים שתי גותנן ערב אי אפשר שלא יתכסה כל האויר שהכשר נסמך בפסול אי גמי דווקא שתי גותנן ערב מהני לרבא
אבל בענין אחר לא דגורין שמה לא יעדיף אבל שתי גותנן ערב אי אפשר שלא יתכסה כל האויר שהכשר נסמך בפסול אי גמי דווקא שתי גותנן ערב מהני לרבא
הספרים אמר רבא אפילו תימא בשאין מעדיף וצפרק קמא דעירובין (דף טו:) אינו בשום ספר ובההיא דסוף בבבב (דף ט: ס:) דילאו
שנים בעשירי וקראן עשירי משמע דסבר לה כרבי יוסי הגלילי דאמר אפילו בידי שמים אפשר לנמנע דאי כרבנן דאמרי אי אפשר לנמנע
אזוה שקדם הוי עשירי ואפילו שם צו והוה ליה כליאו קרא לעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי שאין אחד עשר קדוש שלא נעקר שם
עשירי ממנו וכן בההיא דסוף פרק שני דחולין (דף לח:) דתחת אמו פרט לימא דאוקמינן צוה פירש למיתה וזה פירש לחיים וכן צפרק
בהמה המקשה (חולין דף ט:) גבי הא דבעי רבא הלכו בצברים אחר הרוב ויש לדחות ההיא דסוף בבבב דאפילו סבר אי אפשר לנמנע
כיון דאין יכול להכיר איזה קדם משהו לחצירו ונתכוון לקרות שניהם עשירי וצבת אחת קראם לא דמי לקרא לעשירי עשירי ואחר כך
לאחד עשר עשירי והא דקאמרין התם אבל צבת אחת תרווייהו קדשי לא ממש צבת אחת צלמא [אלא] דפירשתי ומיהו קשיא דפרק
מי שהוליאוהו (עירובין דף ג:) ופרק שני דקדושין (דף נה:) פריך מהך וילאו שנים בעשירי לרבה דאמר כל שאינו צוה אחר זה אפילו צבת
אחת אינו ומשמע דקשיא ליה וכיון דצוה אחר זה אין אחרון קדוש צבת אחת לא יהא קדוש לא לזה ולא לזה כמו מקדש אשה ואחותה
והיאך יכול להיות זה דלל קריאת שם דידה מהכא כיון דאי אפשר ליה לנמנע ממה נפשך עשירי מאיליו קדוש ויש לומר דמבשרת פריך
היאך הוא קדוש כיון דאי אפשר לנמנע אינו קדוש אלא מחמת דיבורו:

(א) והא אפשר לנמנע. קס"ד דהאי דקמתרן צנכנס ויואל הוא הכי מתרן
כל כמותו צנכנס ויואל הוא סתמא הוא צנכנס ויואל דאין דרך
לנמנע ולכוין כמותו ממש לא פחות ולא יותר ופרכינן והא אם יתן
דעתו לכך אפשר לנמנע וקתני מתניתין כמותן כשרה והוה ליה
פרוך כעומד: ומשני אמר רבי אמי
במעדיף. מתניתין לא אכשר במנמנע
אלא במעדיף ריוח שבינתיים על
רחב השפודין וכמותן דקתני צנכנס
ויואל: רבא אמר. אפילו צנמנמנע
ואם היו נתונים השפודין שתי
נותנן לקניס של סכך ערב דע"כ
אם אינו נתון ראשי הקניס על
שפודין הרי הן נופלין לארך והלכך
הוה ליה כשר מרובה על הפסול
ומצטלן: בצלאי כלים. לקמן [טז:] מפרש
במטלניות שאין צהן שלש על
שלש דאף על גב דהשתא לא מקבלי טומאה כיון דמכלי אהו גזור
צה רבנן. ארוכות גמי השתא לא מקבלי טומאה דלא חזו למידי
אלא מכלי קאמו: בארוכה ושתי כרעים עמה. ולקמן [טז:] מפרש למאי
חזו: קלרה. אותם אשר צרוצ המטה ללד מראשותיה ומרגלותיה:
חבילה

על גב דהשתא לא מקבלי טומאה כיון דמכלי אהו גזור
צה רבנן. ארוכות גמי השתא לא מקבלי טומאה דלא חזו למידי
אלא מכלי קאמו: בארוכה ושתי כרעים עמה. ולקמן [טז:] מפרש למאי
חזו: קלרה. אותם אשר צרוצ המטה ללד מראשותיה ומרגלותיה:
חבילה

והא אפשר לצמצם. קא סלקא דעתך דהא דקמתרן צנכנס ויואל הכי קמתרן כל כמותו צנכנס ויואל הוא דרך לנמנע והא כו'
וקתני מתני' כמותן כשרה והוה ליה פרוך כעומד ומשני אמר ר' אמי במעדיף ומתני' לא אכשר במנמנמין כך פי' בקוגנ' וקשה דאין זו
סוגיא דהש"ס שאינו אלא כמשיב דליו חושש בקושיא שלו דלעולם איירי צנכנס ויואל וי"ל במעדיף שמרבה בפסול עד שמכסה השפודים ונמנע
סכך כשר רבה על סכך פסול ומצטלו ובענין זה פי' בקוגנטרס דררבה אם היו נתונים שתי גותנן ערב ולהאי פירושא קא משמע לן רבא
דבמעדיף לא מהני משום דזימנין דלאו אדעתיה לא ירבה כשר אבל כשמשנה להניח ענין שתי גותנן ערב אי אפשר שלא ירבה ומיהו קשה
להאי (א) פירושא דאין דומה שיתצטל סכך פסול כשר אע"פ שהכשר רוב כיון דאין מעורבין זה צוה ויכר כל אחד צפני עזמו כמו שפי'
בקוגנטרס דכשצטלן דלעיל (דף טו:) שעירבן ואינו ניכר הי ניהו פסול והי ניהו כשר וגירסת ר"ת עיקר דגרס והא אי אפשר לנמנע
דפירשית ויחא לפי גירסתו דלא קיימא השתא רבי אמי ורבה לשנויי כמאן דאמר פרוך כעומד אסור דלכוליה קאמרין הכא הך
פירכא דאי אפשר לנמנע אבל לגירסת הקוגנטרס קיימי השתא אפילו לשנויי כמאן דאמר פרוך כעומד אסור והיינו דלא בהלכתא דפרק
קמא דעירובין (דף טו:) פסקינן הלכה כמאן דאמר מותר:

בארוכה ושתי כרעים בקצרה ושתי כרעים. סוגיא דשמעתין כרבי נחמיה דרבנן לא מטמאי בארוכה ושתי כרעים דתנן במסכת
כלים פרק י"ח (מ"ה) מטה שהיתה טמאה מדרס ניטלה קלרה ושתי כרעים טמאה ארוכה ושתי כרעים טהורה ורבי
נחמיה מטמא ודוקא כשכל המטה קיימת וכו' של אדם אחד שסופו לחזור ולחצרה אבל אם נאצד מקמתה או של שני בני אדם הואיל
ואין סופן לחזור ולחצרה טפי אפילו איכא ארוכה ושתי כרעים קלרה ושתי כרעים טהורה כדתנן במסכת כלים פרק י"ח (מ"ט) וצפרק
שלשה שאכלו (בבבב דף ג:) מיימין לה מטה שנגנבה חזיה או שאצדה חזיה חלקיה אחין או שותפין טהורה החזירוהו מקבלת טומאה
מכאן ולהבא והא דתנן התם כרע שהיתה טמאה מדרס וחצרה למטה שלה טמאה פירשה היא טמאה מדרס והמטה מגע מדרס אלמא דכרע
לחודיה טמא היינו לאחר שחצרו למטה חזר לטומאה ישנה אפילו במטה טהורה אבל כל זמן שלא חצרו טהורה אע"פ שפירש ממטה טמאה:
מטה

(א) וי"ל להאי גירס'
מהרש"ח,
הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה והא אפשר
הד"א עם ד"ה ומשני
וכי דקתי הפא צנכנס
ויואל: (ב) תוס' ד"ה
פרוך כעומד וכו' המשוך
מדופנו של מצוי פחות
ממ' אמות גידון משום
להי ואין צריך לחי אחר
להמירו ארבע אמות גידון
משום מבוי וצריך לחי
אחר להמירו: (ג) בא"ד
ומאן דאסר משום דאימור
פרוך מרובה: